

WOLKEN BOVEN DE ZOOTTUIN

Ander werk van dezelfde auteur:

Het bloemeneiland

Vrouwen van het bloemeneiland

Terugkeer naar het bloemeneiland

Winterliefde op het bloemeneiland

De Zijdevilla

De glans van de Zijdevilla

De erfgename van de Zijdevilla

Zon boven de Zouttuin

TABEA BACH

Wolken boven de Zouttuin

De Zouttuin 2

Vertaald uit het Duits
door Hilke Makkink

 eceaan

Wolken boven de Zouttuin is deel 2 van de serie De Zouttuin

Oorspronkelijke titel *Himmel über dem Salzgarten*

© 2022 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2026 Nederlandse vertaling Hilke Makkink / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Nadine Gerber

NUR 302

ISBN 9789046834824

ISBN 9789046834831 (e-book)

ISBN 9789046834848 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Men kent een vriend pas nadat men
veel zout met hem heeft gegeten.

Aristoteles

Voorpret

De hemel boven La Palma was zo stralend blauw dat Julia haar zonnebril uit haar handtas moest vissen, terwijl ze over de kustweg naar het afgelegen noorden reed. Haar kleine bestelbus vulde zich met de geur van verse kruiden, fruit en groenten, die ze had gekocht in de markthal van de hoofdstad, en ze kon niet wachten om al deze heerlijkheden te gaan verwerken.

Zoals altijd als ze deze route reed, stopte ze ook deze ochtend even bij een van de vele uitzichtpunten, omdat het zo'n adembenemende blik op de noordkust bood – en op de Finca Flor de Sal, die ze sinds een paar maanden haar thuis mocht noemen.

Eigenlijk kon ze het nog steeds amper bevatten dat ze daar nu, samen met Álvaro, een bestaan aan het opbouwen was. Als iemand haar een half jaar eerder had verteld dat ze over niet al te lange tijd haar baan als chef-kok van een Duits sterrenrestaurant zou verruilen voor die van baas van een klein *mesón*, een plattelandsherberg op het Canarische eiland La Palma, zou ze diegene hebben uitgelachen. Dat haar tot dan toe zo rechtlijnig verlopen leven zo'n wending zou nemen, had ze niet bepaald zien aankomen. En toch was ze nu gelukkiger dan ze ooit was geweest. Want in plaats van in een uiterst moderne professionele keuken een team van eersteklas koks aan te sturen en samen met dat team sterren te bemachtigen, ook al waren het slechts Michelinsterren en geen sterren die aan de hemel schitterden, was ze eindelijk teruggekeerd naar haar oorsprong – haar passie voor voortreffelijke gerechten op basis van lokale tradities. En naar een leven waarin niet alles draaide om het werk, maar ook om genietmo-

menten voor haarzelf – en de liefde van haar leven, die ze uitgerekend op dit eiland had gevonden.

Op de uiterste rand van een enorme rots hoog boven de Atlantische Oceaan lag de hoeve te schitteren in het ochtendlicht. Een eeuwenoude Canarische drakenbloedboom stak als markering hoog boven de muren uit. Een honderden meters lang pad verbond de finca met een kleine landweg. Aan de andere kant troonde op een van de vele flanken van de eilandberg het dorp waartoe de finca met het traditionele restaurant behoorde. En dit restaurant, het Flor de Sal, zou Julia dit weekend wekken uit zijn Doornroosjeslaap. De heropening stond voor de deur. Maar tot die tijd was er nog heel veel te doen.

Ze rukte zich los van het uitzicht en reed verder. In steile haarspeldbochten leidde de weg naar beneden, langs pijnboombossen en met wilde struiken begroeide rotshellingen. Zoals alle Canarische Eilanden was ook La Palma ontstaan uit de eruptie van een enorme onderzeese vulkaan en dat was te zien aan het ruige, sterk gekloofde landschap met zwarte, rode en gele steenlagen.

Pipo's Bar, in wezen niet veel meer dan een houten keet aan de kant van de weg, was al open en spontaan besloot Julia om nog een keer te stoppen.

'*Buenos días,*' begroette ze de lange, slungelige barista, waarna ze een *café solo* bestelde: klein, zwart en heel sterk. 'Hoe gaat het?' vroeg ze.

Pipo, die niet echt bekendstond om zijn spraakzaamheid, haalde zijn schouders op en maakte tegelijkertijd een onbestemde hoofdbeweging, die van alles kon betekenen.

Julia lachte even in zichzelf en dronk het kleine kopje in één teug leeg. 'Dit weekend gaan we trouwens open,' vertelde ze. 'Morgen is de open dag. Kom gerust even langs, als je zin hebt.'

Pipo knikte en schoof een stapeltje reclamefolders naar haar toe, die ze hoogstpersoonlijk had laten drukken. 'Weet ik,' antwoordde hij. 'Ik sta hier de hele week al deze dingen uit te delen.'

‘Bedankt.’ Julia was ontroerd. Ze had Pipo er niet om gevraagd en waar hij de folders vandaan had, was haar een raadsel. Maar zo waren ze, haar nieuwe burens: zwijgzaam en ook wat mysterieus. Ze legde het geld voor de koffie op de toog en zei Pipo gedag.

Ze was nog niet aangekomen bij de drakenbloedboom, toen Amo haar door het open hek al verheugd tegemoet sprong, zijn rossige vacht wapperend in de wind. De garafiano was vlak nadat Julia hier was komen wonen, komen aanlopen en tot nu toe had zich nog niemand gemeld als eigenaar van de hond – gelukkig maar, want ze had de trouwe viervoeter al helemaal in haar hart gesloten en wilde hem niet meer kwijt.

Op het ruime erf waren Sam en Devi al druk bezig met tafels uit de bijgebouwen halen. Om tien uur had Julia een vergadering gepland, waarbij ze het verloop van de volgende dag wilde bespreken en de verschillende taken wilde verdelen.

‘Goedemorgen,’ begroette ze de twee. ‘Geweldig dat jullie er al zijn! Ben ik te laat?’

‘Nee hoor, niets aan de hand,’ viel Devi haar vrolijk in de rede. Zoals altijd droeg ze een zelf gebatikt T-shirt boven een bonte, Indiase harembroek; haar in talloze vlechtjes verdeelde lange, blonde haren had ze op haar achterhoofd bij elkaar gebonden. Zij en Sam waren Duitse immigranten en woonden in een grotwoning, iets wat Julia enorm exotisch vond.

‘We hebben Parvati naar school gebracht en zijn daarna meteen doorgereden. Ik moet je trouwens de groetjes doen van Emil.’

‘Dank je!’ Emil was Julia’s innig geliefde petekind en eigenlijk was het aan deze twaalfjarige te danken dat ze naar La Palma was gekomen. Als de jongen in het voorjaar niet was weggelopen van het internaat waarin Julia’s broer hem had ondergebracht, en ze hem destijds niet had begeleid naar zijn vader op het Isla Bonita – was ze hier misschien wel nooit terechtgekomen. Inmiddels ging Emil hier, na wat opstartproblemen, naar school, waar hij in

de klas zat bij Devi's dochter Parvati. 'Zouden jullie me kunnen helpen met de dozen uit de auto naar de keuken dragen?'

'Laat mij maar,' zei Devi's partner Sam. 'Moet alles naar de keuken, of zal ik ook wat opbergen in de grot?' Een fantastisch onderdeel van Julia's perceel was – naast het gebouwencomplex van woonhuis en bijgebouwen – een natuurlijke grot. Hij bevond zich aan het rotspad naar de zouttuin, die gerund werd door Julia's vriend Álvaro. Het was een ruime grot, afsluitbaar met een deur, en omdat het er zelfs tijdens de ergste zomerhitte nooit warmer werd dan 8 graden, gebruikte Julia hem als voorraadruimte. Ze vertelde Sam welke boodschappen hij waar moest opbergen en pakte toen de papieren voor de vergadering erbij.

Vanaf de binnenplaats klonken vrolijke stemmen. Devi's collega's Paola en Carmen waren inmiddels ook gearriveerd. Julia noemde de drie vriendinnen liefdevol haar schoonmaakfeeën; met name Devi kwam dagelijks naar het Mesón Flor de Sal om de boel op orde te houden. Julia zou nu al niet meer weten wat ze zou moeten zonder haar en Sam, die zich bekommerde om het huis, het erf en de tuin. De finca was zo groot dat ze het onmogelijk zou redden in haar eentje.

Ze kwam net weer naar buiten toen een kleine rode Seat in een grote wolk stof kwam aangescheurd. Een slanke jonge vrouw met inktzwarte krullen stapte uit. Fayna had tot voor kort in de Parador El Zumacal gewerkt, een luxe hotel aan de andere kant van het eiland. Een paar maanden eerder waren zij en haar verloofde getrouwd en omdat Pablo een apotheek had hier in de buurt, had ze besloten om in het restaurant Flor de Sal te komen werken, ook al kon Julia haar niet het salaris bieden dat ze gewend was.

'Ik ben toch niet te laat?' vroeg ze en haar donkere ogen fonkelden energiek.

'Welnee,' stelde Julia haar gerust. Iedereen was zowaar vroeger gekomen dan verwacht en dat betekende nogal wat op de Canarische Eilanden.

‘Dus, morgen gaat het gebeuren!’ begon ze. Alle ogen waren vol verwachting op haar gericht. ‘Vanaf elf uur komen de eerste gasten. Hierbuiten zetten we een buffet neer, Sam en Devi zijn al begonnen met opbouwen.’ Julia legde uit waar de tafels precies moesten komen te staan en hoe de gerechten en drankjes moesten worden neergezet. ‘We beginnen met tapas.’

‘Claro,’ zei Carmen. Een feest zonder tapas was onvoorstelbaar in Spanje.

‘En een *vino espumoso* als welkomstdrankje.’ *Espumoso* was de Canarische variant van bubbelwijn, vergelijkbaar met champagne, en Julia had een heleboel kratten met heerlijke Palmese Bodega opgeslagen in de grot. ‘Daarna hebben we groenteschotels met vlees en vis. Vanaf drie uur wordt het dessert geserveerd.’

Ze bespraken wie Fayna zou helpen met het uitserveren en wie in de keuken de vaatwasser zou bedienen.

‘Dat doe ik wel,’ zei Paola, die Julia in het restaurant sowieso zou gaan helpen in de keuken.

‘En wat als iedereen tegelijk komt?’ vroeg Devi. ‘Wordt het dan niet een beetje lastig?’

‘Ik ga ervan uit dat veel mensen ook wel even een kijkje binnen willen nemen,’ zei Julia. ‘Op die manier zal het zich een beetje verdelen.’

‘We zouden Tina kunnen vragen of ze wil meehelpen,’ stelde Fayna voor. ‘Christina Pérez.’

‘Denk je dat die daar zin in heeft?’ Julia was een beetje verbaasd, omdat Tina de jongste dochter was van haar tot voor kort felste tegenstander in het dorp. Juan Pérez was zelfs zover gegaan dat hij haar water had afgesloten, om haar van het eiland te verbijten. Maar dat was een ander verhaal en blijkbaar meenden de dorpsbewoners het serieus met de vrede die ze intussen met haar hadden gesloten.

‘Ze heeft me al vaker geholpen bij privéfeestjes,’ zei Fayna. ‘Tegen een kleine vergoeding komt ze vast.’

‘Is ze niet nog maar veertien?’ vroeg Carmen haar wenkbrauwen fronsend.

‘Zestien,’ verbeterde Fayna haar met een glimlach. ‘Op die leeftijd begon ik met mijn opleiding.’

Al snel waren alle details geregeld. Er hing een verwachtingsvolle spanning in de lucht en Julia kreeg rode wangen van geluk als ze eraan dacht dat het nu eindelijk ging gebeuren. Ze liet de anderen doorgaan met hun bezigheden en liep naar de keuken, om opnieuw haar eigen vakmanschap te tonen. Ze had in Duitsland tenslotte een Michelinster verdiend, en dat op nog maar tweeëndertigjarige leeftijd. Al verwachtte ze niet dat de restaurantrecensenten helemaal naar deze uithoek van de Canarische Eilanden zouden komen, en dat vond ze ook helemaal niet erg. Het ging haar allang om iets anders. Ze had de constante stress in Duitsland achter zich gelaten, op zoek naar een rustiger en zinvoller bestaan. Toch zou elk gerecht dat haar keuken verliet ook hier weer van uitstekende kwaliteit zijn.

Aan het eind van de middag, toen alles voor de komende dag was voorbereid en de vlijtige helpers haar niet meer nodig hadden, vulde Julia een mandje met lekkers en nam ze het smalle rotspad dat langs de helling eerst naar de voorraadgrot en vervolgens verder naar beneden, tot bijna helemaal naar zeeniveau leidde. Hier lag de zouttuin van de man van wie ze hield. Álvaro had deze historische plek, waar al sinds mensenheugenis zout werd gewonnen, een paar jaar eerder nieuw leven ingeblazen, alles gerenoveerd en uitgebreid. Het zout dat hij hier oogstte was inmiddels tot ver over de grens, tot in de gastronomische keukens van heel Europa, bekend. Er was zoveel interesse dat hij lang niet aan iedereen kon leveren. Vooral zijn kostbare zoutbloemen, in Spanje flor de sal en in Frankrijk fleur de sal genoemd, die alleen onder bijzondere weersomstandigheden werden gevormd aan de oppervlakte van het zoutmeer en daar dan heel voorzichtig van

af moesten worden geschept, waren bijzonder geliefd. Nu, eind augustus, was er behoorlijk wat werk aan de winkel in de zouttuin.

Het pad liep iets meer dan tweehonderd meter steil bergafwaarts en iemand die snel duizelig werd kon het beter vermijden. Maar Julia was er inmiddels aan gewend en zag met name de moeizame klim terug als ideale work-out, aangezien ze verder vooral in haar keuken stond. Hier en daar groeiden in de rotsspleten taaie wolfsmelkplanten, op één plek stond zelfs een prachtige agave. Meeuwen, die zich niets van haar aantrokken, stegen krijsend op en lieten zich op de wind meevoeren boven de felblauwe weidsheid van de Atlantische Oceaan.

Julia liep om de laatste rotspunt heen – en daar lag de zouttuin in al zijn pracht onder haar. En hoewel ze inmiddels bekend was met de aanblik, vond ze het toch elke keer weer overweldigend.

De oorspronkelijke tuin bestond dus al heel lang, misschien dat zelfs de oorspronkelijke bewoners van de Canarische Eilanden, de zogenaamde Guanchen, hier de eerste bekkens al hadden aangelegd. Álvaro's overleden grootvader had de tuin tientallen jaren eerder uitgebreid en Álvaro had er een winstgevende onderneming van gemaakt.

De natuurlijke omstandigheden aan deze ruige kust waren ideaal. Op zo'n twintig meter boven zeeniveau bevond zich hier een enorm rotsplateau, waarin talloze vlakke bekkens waren uitgehouwen in de steen. Een ingenieus pompsysteem zorgde ervoor dat ze permanent gevuld waren met zeewater, dat door de werking van zon en wind verdampte en puur zout achterliet in het bekken.

Zoals altijd als ze op deze vredige plek aankwam bewonderde Julia de schoonheid ervan. Op het bijna zwarte vulkanische gesteente glinsterden de zoutkristallen aan de rand van de bekkens als piepkleine stukjes diamant. In sommige van de bekkens had het water een rode glans, veroorzaakt door microscopisch kleine

algen, die meewerkten aan het afbraakproces en het zout zouden verrijken met hun kostbare mineralen. Andere bekkens, waarin de zoutconcentratie al heel hoog was, glinsterden melkachtig wit of vanillegeel, waardoor de tuin van bovenaf bekeken wel iets weg had van een modern, abstract kunstwerk. Tussen de bekkens liepen stenen dammen, waarover je naar de verschillende delen kon lopen, en waarop op regelmatige afstand van elkaar het al geoogste zout lag opgehoopt in hagelwitte kegels, die schitterend contrasteerden met de zwarte ondergrond.

Álvaro had na zijn studie geologie gewerkt in de belangrijkste zouttuinen ter wereld en zo een enorme kennis opgedaan over dit bijzondere ambacht. Julia ontdekte hem op de uiterste rand van het rotsplateau. Geconcentreerd boog hij zich over een van de bekkens. Ze vermoedde dat hij een monster nam om het zoutgehalte te controleren.

Ze wilde al naar hem roepen, maar bedacht zich toen. Als hij zo geconcentreerd bezig was wilde ze hem niet storen. Hij zou haar zo vanzelf wel zien. In plaats daarvan stak ze over een van de bredere dammen de tuin over en bereidde ze op de vlakke rots vlak naast het zouthuisje de picknick voor.

De provisorische ‘tafel’ was nog maar net gedekt toen Álvaro met grote stappen op haar afkwam en haar in zijn armen sloot.

‘Ik sterf van de honger,’ fluisterde hij en hij knabbelde even aan haar oorlelletje, waardoor Julia moest lachen.

‘En dan is er natuurlijk niets lekkerder dan mijn oor,’ antwoordde ze teder, terwijl ze hem een kus op zijn neus gaf. Ze hield echt van alles aan deze man: zijn zwarte krullen, die hij in zijn nek had samengebonden in een paardenstaart, zijn markante neus, zijn sensuele mond in dat altijd door de zon gebruinde gezicht, zijn hoge jukbeenderen, die hem een enigszins exotisch uiterlijk gaven, en vooral zijn ogen, met hun onbeschrijflijke lichtgroene kleur, die afhankelijk van de lichtinval en het weer kon variëren.

‘Hoe staat het met de voorbereidingen?’ vroeg Álvaro en hij

greep naar een stuk van het knapperige stokbrood dat Julia met ham had belegd.

‘Heel goed,’ antwoordde ze met volle mond. ‘We hebben alles onder controle. En hoe is het hier?’

‘Prima. Als het weer zo blijft, kunnen we over een week of twee nog een keer oogsten. Hé, zijn dat soms jouw heerlijke gegrilde aubergines?’

Genietend aten ze de picknickmand leeg en dronken ze het meegebrachte mineraalwater. Daarna besloot Álvaro dat het mooi geweest was voor vandaag en liep hij samen met Julia terug naar de finca.

Die avond gingen ze vroeg naar bed. Julia had nog een laatste keer de planning voor de volgende dag doorgenomen. Wat kon, had ze voorbereid, al het andere zou ze over zich heen moeten laten komen. Tijdens een open dag wist je nooit hoeveel gasten er zouden verschijnen. En of ze haar allemaal in één keer zouden overvallen of beetje bij beetje naar de finca zouden komen. Maar goed, in haar leven als professionele kok had ze al wel voor hetere vuren gestaan.

‘Denk je dat de mensen hier me inmiddels echt accepteren?’ vroeg ze zacht, toen ze in Álvaro’s armen lag.

‘Natuurlijk,’ antwoordde hij.

Zo natuurlijk vond Julia dat anders niet. Ze herinnerde zich maar al te goed de aanvallen waaraan ze nog niet zo heel lang geleden was blootgesteld. Iemand had midden in de hoofdstad alle vier haar banden lek gestoken. En dan die kwestie met haar drinkwater, dat was afgesloten...

‘Dat kun je ze niet kwalijk nemen,’ zei Álvaro, alsof hij haar gedachten kon lezen. ‘Ze dachten dat ze het voor mij moesten opnemen. Jij kon immers niet weten dat ik al jaren probeerde deze finca weer in handen van mijn familie te krijgen. En uitgerekend jij...’

‘... uitgerekend ik kaapte hem voor je neus weg,’ maakte Julia zijn zin af. Het klopte. Zij had geen idee gehad in welk wespennest ze zich had gestoken met de aankoop van de finca. De schuld van dit alles was Marcos geweest, die geslepen man die jaren geleden, toen Álvaro nog een klein jongetje was, de finca middels een spel had gewonnen. Uitgerekend Belisario, Álvaro’s vader, had zich laten verleiden om tijdens een potje domino het familiebezit in te zetten. En toen had hij verloren.

‘Allemaal verleden tijd,’ probeerde Álvaro haar gerust te stellen. ‘De mensen hebben ingezien dat jij het beste bent wat mij had kunnen overkomen. En niet alleen mij. Jij gaat van dit restaurant van mijn oma weer de parel maken die het ooit was.’

Hij keek naar het olieverfschilderij aan de muur, een naïeve afbeelding van de maagd Maria. In één hand had ze een witte roos, in de andere een schaalje zout. *Nuestra Señora de la Sal* stond eronder, en het was ooit geschilderd door niemand minder dan Alba, Álvaro’s moeder.

‘Je gaat ze helemaal betoveren morgen,’ zei Álvaro en hij kuste haar zacht.

De volgende ochtend was Julia al vroeg wakker. Voorzichtig maakte ze zich los uit Álvaro’s armen. De oude houten vloer onder haar blote voeten voelde warm en vertrouwd. In plaats van meteen naar beneden te gaan, liep ze eerst de overdekte galerij op die rond het grote, vierkante bovenlicht leidde dat overdag het restaurant eronder zo mooi verlichtte. Ze keek omhoog naar de nog nachtblauwe hemel, waaraan de sterren ondanks het eerste ochtendgloren nog duidelijk te zien waren, fonkelend en in groten getale, zoals dat alleen mogelijk was op dit prachtige eiland. Julia had wel kunnen zingen van geluk, als ze daarmee Álvaro niet zou hebben gewekt.

In haar nachtpon liep ze de trap af naar de keuken, waar het heerlijk rook naar de rosbief die ze nog voor het naar bed gaan

op exact 58 graden in de oven had geschoven, zodat het vlees heel langzaam zou garen. Ze controleerde of het brooddeeg, dat ze de vorige dag had gemaakt, gerezen was. De houtoven gloeide nog na van de avond ervoor. Snel legde ze er een paar nieuwe blokken op, zette een pot sterke koffie en nam een kopje mee naar de badkamer.

Onder de douche liep ze nog een keer alles langs wat ze moest doen. Tapas, daarna een warm en koud buffet, waarvoor ze als knipoog naar haar Duitse afkomst een rosbief had voorbereid. Maar ze zou ook een halve tonijn en een halve bonito serveren, met daarbij aardappelspiesen van de verschillende soorten die je hier op de Canarische Eilanden in allerlei kleuren en smaken kon krijgen, en heel veel verschillende soorten groenten, die ze al op Italiaanse antipasti-manier had gegrild en gemarineerd en in prachtige patronen op schalen had gelegd.

Ze trok haar schone werkkleding aan, bond haar lange, donkerblonde haar zorgvuldig in een staart en draaide die tot een knot. Toen zette ze, zoals het hoorde, haar koksmuts op.

Geroutineerd vormden haar handen van het geurende, zachte deeg de typische, spits toelopende kleine broodjes, waarmee ze het ene na het andere bakblik vulde. Ze dekte de blikken af met een theedoek en stapelde ze toen in een speciaal daarvoor gemaakt rek in de voorraadkamer. Toen de ochtendhemel zalmroze kleurde en de gloed in de oven perfect was, legde ze zes broodjes voor het ontbijt op een blik en schoof het in de oven.

De geur van versgebakken brood vulde de keuken toen Álvaro binnenkwam. Hij had al gedoucht en zijn nog vochtige haren krulden over zijn schouders. 'Mm,' zei hij. 'Wat ruikt het hier heerlijk!' Liefdevol sloot hij Julia in zijn armen en snuffelde aan haar hals. 'Ben jij dat? Of komt het uit de oven?'

Ze lachte en kuste hem teder.

De broodjes waren nog warm toen ze ze opensneden. De boterkrullen die Julia erover verdeelde smolten meteen. Ze strooide

er een paar van Álvaro's zoutbloemen over en nam een hap. De zoete boter contrasteerde prachtig met het zilte aroma en de smaak van het verse brood rondde het geheel af.

'Gewoon lekker,' mompelde ze met volle mond.

Álvaro druppelde wat olijfolie op zijn broodje en bestrooide het toen ook met flor de sal. Plotseling begon Amo te blaffen buiten.

'Daar zul je Nunzia hebben, met de koekjes van het weduwecollectief,' zei Julia en ze liep naar buiten om te kijken of ze gelijk had. Een auto met opschrift HORNO DE LA DELICIA, wat zoveel betekende als 'Oven vol heerlijkheden,' stopte voor de drakenbloedboom, maar er stapte niemand uit. Toen Julia door het hek liep, zag ze Nunzia's zilvergrijze krullen en haar grote ogen achter de brillenglazen, die angstig door het autoraampje staarden.

'Kun je die hond terugroepen?' vroeg ze, toen Julia zich naar haar toe boog.

'Daar hoeft je echt niet bang voor te zijn,' stelde ze Nunzia gerust, terwijl ze de garafiano bij zijn halsband pakte. 'Amo doet geen vlieg kwaad.'

'Dat zeg jij,' antwoordde de bakker en ze wierp de mooie hond met zijn langharige, rossige vacht een wantrouwende blik toe. 'Maar weet hij dat zelf ook?'

Julia lachte. 'Als je wilt, sluit ik hem wel even op in de schuur, zolang je hier bent. Al zal hij het wel als een belediging zien, want hij is echt een heel brave hond, die alleen maar zijn plicht doet.' Ze lokte Amo terug naar de binnenplaats en opende de deur van een van de twee bijgebouwen. Maar de slimme garafiano had allang in de gaten wat er aan de hand was, likte snel Julia's hand, alsof hij zich bij haar wilde verontschuldigen, en ontsnapte toen naar de tuin achter het huis. Julia wist zeker dat hij zich niet meer zou laten zien voordat de auto van het weduwecollectief weer was vertrokken.

'Tweehonderd stuks van elke soort,' zei Nunzia. Ze stapte uit en boog zich over de kofferbak om er een van de vele dozen uit

te pakken waarin ze samen met haar collega's Pilar, Rosaria en Candelaria het volgens Julia's recept gemaakte gebak had verpakt. Een verleidelijke geur van amandel, vanille, boter en talloze andere aroma's steeg eruit op.

'Laat mij dat maar doen.' Álvaro was bij hen komen staan en begroette Nunzia met de obligate kusjes op beide wangen. 'Waar moeten die *galletas* naartoe, *cariño*?'

Julia liet het hem zien en nodigde Nunzia ondertussen uit voor een kopje koffie, waarbij ze meteen een van de die ochtend gebakken koekjes proefden. Ze luisterde naar de laatste roddels en lachte om de grappige anekdotes uit de kring van het weduwecollectief, waarvan iedere vrouw verantwoordelijk was voor een bepaald koekje.

'Moet je horen,' vertelde Nunzia, 'een paar toeristen hebben Candelaria's favoriete cactusvijgen vlak voor haar neus weggekaapt, die waarmee ze altijd de vulling voor haar *galletas* maakt. Terwijl ze nog niet eens helemaal rijp waren! Man, wat was ze boos! Luis van de ambulance vertelde ons later dat ze zich bij hem hadden gemeld, van top tot teen onder de gemene stekeltjes. Die lui wisten totaal niet hoe je die vruchten moet hanteren! Twee uur lang waren ze blijkbaar bezig met die dunne rotstekeltjes uit hun huid te trekken. Uit de meest onvoorstelbare lichaamsdelen. Weet je wel hoeveel pijn dat doet?' Nunzia grinnikte en schudde tegelijkertijd met haar hoofd om zoveel domheid.

Julia knikte. Met een beetje pech ging de huid zelfs ontsteken en ontstonden er blaasjes.

'Ik snap er echt niets van,' ging Nunzia afkeurend verder. 'Die mensen plukten ook niet zomaar een mandje vol, maar meteen de volledige oogst. En na dat drama met die stekels hebben ze de vruchten waarschijnlijk allemaal weggegooid.'

Julia schonk nog wat koffie bij. Ze had met gemengde gevoelens zitten luisteren. Hopelijk waren het geen door Jens rondgeleide toeristen geweest. Haar broer had een toeristische onderneming

op La Palma; hij bood allerlei soorten excursies aan en was vanwege zijn nogal botte manier van doen helaas niet bepaald geliefd bij de eilandbewoners. Julia had aanvankelijk echt te lijden gehad onder zijn slechte reputatie. Zo broer, zo zus, hadden de mensen gedacht. Gelukkig was dat inmiddels veranderd, dat hoopte Julia tenminste. Zelf had ze ook geen heel goede relatie met Jens, om het minste of geringste kregen ze ruzie met elkaar. Dat was altijd al zo geweest en toch moest ze er het beste van zien te maken, ook al was ze het lang niet met alles wat hij deed eens. Want Emil, Jens' zoon en Julia's petekind, op wie ze gek was, was er ook nog. Jens had haar al eens verboden om hem nog te zien en als ze niet wilde dat dat nog eens zou gebeuren, dan moest ze er dus voor zorgen dat hun relatie enigszins goed bleef. Maar dat wat Nunzia haar zojuist had verteld, klonk helaas alsof het klanten van haar broer betrof.

'Dat is echt jammer van die cactusvijgen,' zei ze. 'Heeft Candelaria ze nog ergens anders vandaan kunnen halen?'

'*¡Sí, claro!*' antwoordde Nunzia. 'Het hele eiland staat er immers vol mee. Maar er zijn veel verschillende soorten en niet allemaal zijn ze even lekker.'

'Komen jullie straks ook nog, als mijn gasten?' veranderde Julia van onderwerp.

'Uiteraard!' Nunzia's ronde gezicht begon helemaal te stralen. 'Wij bakken tenslotte jouw galletas. Misschien komt mijn dochter ook wel mee. Dat mag toch?'

'Natuurlijk, jouw familie is altijd welkom. En neem gerust ook je kleinzoon mee. Zit hij niet bij Emil in de klas?'

'Ja, klopt,' zei Nunzia trots. 'Ik zal Manuel vragen of hij zin heeft. Maar nu moet ik ervandoor. Jij hebt vast nog heel veel te doen.'

Dat was zeker waar, Julia had al eens een onopvallende blik op haar horloge geworpen. Het was inmiddels acht uur.

Even later arriveerden ook Devi, Sam, Paola en Carmen.